

Δεκέμβριος.

Κυριακή 4η Δεκεμβρίου 2022

Κυριακή Γ΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 13, 10 – 17).

«ὕποκριτά!...» (Λουκ. 13, 15).

Μία σφοδρή σύγκρουση παρακολουθήσαμε στό περιστατικό τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Μία σύγκρουση ἀνάμεσα στό ψέμα καί στήν ὄντως ἀλήθεια. Ἀνάμεσα στόν Θεό καί στόν θρησκευόμενο ἄθεο. Ἀνάμεσα στήν ἀγάπη καί στό μίσος. Ἀνάμεσα στήν ἀπέραντη φιλάνθρωπία καί στήν ἀπύθμενη ἀπανθρωπία. Μία σύγκρουση ἀνάμεσα στόν ὑποκριτή

ἀρχισυνάγωγο καί στόν Θεάνθρωπο Λυτρωτή Ἰησοῦ.

Ὁ Κύριος μοιράζει ἀφειδῶς τήν ἀγάπη Του. Γιατρεύει τούς ἀνθρώπους ἀπό τά παθήματα τῆς σάρκας. Χαρίζει τήν υἰγεία τοῦ σώματος καί τήν εὐρωστία τοῦ πνεύματος. Δουλεύει γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἀλλά γιά τούς στενόμυαλους καί στενόκαρδους ὑποκριτές ἐγκληματεῖ! Ἐγκληματεῖ, διότι δουλεύει τό Σάββατο. Χαρίζει τήν ἀγάπη τό Σάββατο. Τό Σάββατο πού εἶναι ἀργία, σύμφωνα μέ τή γνώμη τους, ἀπαγορεύεται ἡ ἀγάπη. Τό Σάββατο πού εἶναι ἀργία εἶναι ἔγκλημα ἡ ἀγαθοεργία. Στήν ἀργία τοῦ Σαββάτου οἱ βασανισμένοι πρέπει νά συνεχίσουν νά βασανίζονται. Οἱ ἄρρωστοι πρέπει νά συνεχίσουν νά υποφέρουν. Οἱ ἀναγκασμένοι, οἱ πονεμένοι δέν πρέπει νά ζητήσουν βοήθεια, δέν πρέπει νά τρέξουν στόν Λυτρωτή, ἐπειδή τό Σάββατο δέν ἐπιτρέπεται νά τρέχουμε...

Μέ μία και μόνη λέξη ὁ Ἰησοῦς ἀπογυμνώνει ὅλη τήν πνευματική στειρότητα, ὅλη τήν πλανεμένη θρησκευτικότητα, ὅλη τήν ἐπίπλαστη καί ψεύτικη σοβαροφάνεια τῶν λεγόμενων εὐσεβῶν τῆς ἐποχῆς Του ἀλλά καί κάθε ἐποχῆς. Ἡ λέξη αὐτή εἶναι: «ὑποκριτά»! Ἔτσι προσφωνεῖ τόν ἀρχισυνάγωγο ὁ Χριστός, ὄχι γιά νά τόν ἐξευτελίσει ὡς πρόσωπο. Θέλει νά δείξει τήν πνευματική γύμνωση τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος στή θέση τοῦ Θεοῦ ἔβαλε τήν ἀποψή του καί στή θέση τῆς ἀγάπης ἔβαλε τόν ἐγωισμό του.

«Ἵποκριτά» φωνάζει ὁ Χριστός πρὸς τόν ἀρχισυνάγωγο, γιά νά δείξει τά τρία βασικά χαρακτηριστικά τοῦ κάθε ὑποκριτῆ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Οἱ ὑποκριτές ὅλου τοῦ πλανήτη ἔχουν τρία γνωρίσματα πού φανερώνουν τήν ψευτιά τους καί τούς ἐκθέτουν ἀνεπανόρθωτα. Αὐτά εἶναι ἡ ἀθεΐα, ἡ ἀπανθρωπία καί ἡ ἀνισορροπία.

Πρῶτον, ὁ ὑποκριτής εἶναι ἓνας ἄθεος «πιστός». Ἐνας πιστός πού λέει ὅτι πιστεύει στόν Θεό, ἀλλά πού δέν ἔχει Θεό. Πιστεύει στόν Θεό ἀλλά ὡς ἰδέα. Πιστεύει σ' ἓναν θεό δικῆς του κατασκευῆς. Γι' αὐτό στήν πραγματικότητα δέν πιστεύει. Στήν πραγματικότητα θρησκεύει. Τήν ἀληθινή πίστη τήν ἔκανε θρησκεία. Διέγραψε τόν ἀληθινό Θεό καί δημιούργησε ἓναν δικό του θεό κατά τίς ἀπόψεις, τίς ἀδυναμίες καί τίς κακίες του. Ἐφτιαξε ἓναν θεό τῆς θρησκείας, ἀνθρώπινο, βολικό, ὑποτακτικό στόν ἄνθρωπο, τιμωρό καί δικαστή, πού ἐκφράζει τά ἀπωθημένα τοῦ πεσμένου καί πλανεμένου ἀνθρώπου. Ὡς γνήσιος ἄθεος ἀρνεῖται τή σχέση μέ τόν ἀληθινό Θεό. Φοβᾶται. Δέν ἀντέχει τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Δέν θέλει τόν Θεό, διότι ἔκανε θεό τόν ἑαυτό του. Ὁ ὑποκριτής εἶναι ὁ πραγματικός ἄθεος, ἐπειδή ὄχι μόνο ἀρνεῖται τόν Θεό καί τόν διαγράφει ἀπό τή ζωή του, ἀλλά προσπαθεῖ νά

ἐξαφανίσει τόν πραγματικό Θεό καί μέσα ἀπό τίς ψυχές τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Διαβάλλει τόν Θεό. Δυσφημεῖ τόν Θεό μέ τά ψέματά του. Διαστρέφει τή διδασκαλία τοῦ Θεοῦ σύμφωνα μέ τήν ἄποψή του. Ἀποτειχίζεται ἀπό τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Φτιάχνει μία δική του θρησκεία, μέ τίς δικές του ἀρχές καί τό δικό του θέλημα. Ἔτσι καθίσταται ἀληθινά ἄθεος ὄχι μόνο διότι ἔχασε τόν Θεό, ἀλλά καί διότι ἐξαφανίζει τόν Θεό καί ἀπό τίς καρδιές τῶν ἄλλων.

Δεύτερον, ὁ ὑποκριτής εἶναι ἀπόλυτα ἀπάνθρωπος. Ἔχει μέσα του μία τοξικότητα γιά ὅλους τούς διπλανούς του. Ἡ καρδιά του στάζει δηλητήριο γιά κάθε καλό πού βλέπει δίπλα του. Δέν ὑποφέρει τή χαρά τῶν ἄλλων. Ἡ ζήλια καί ὁ φθόνος εἶναι στοιχεῖα τῆς προσωπικότητάς του. Δέν ἀνέχεται νά εἶναι χαρούμενοι οἱ ἄλλοι. Τήν ἀγάπη, τή συμπάρασταση, τήν εὐεργεσία, τή φιλοτιμία, τή φιλαν-

θρωπία δέν τά ἀποδέχεται. Δέν ἀγαπάει, διότι δέν ἔχει καρδιά νά ἀγαπήσει. Ἡ καρδιά του νεκρώθηκε. Πέθανε ἐσωτερικά καί ὄζει ἀπό τήν ἀπαίσια δυσωδία τοῦ πνευματικοῦ θανάτου. Γι' αὐτό καί ἡ καρποφορία του εἶναι σάπια καί ἀποκρουστική. Ἡ συμπεριφορά του φέρνει ταραχή καί στεναχώρια στούς ἄλλους. Χαίρεται νά ἀναστατώνει τούς γύρω του. Χαίρεται ὅταν προκαλεῖ τό δάκρυ καί τόν πόνο. Δέν θέλει νά τόν ἀγαποῦν. Προτιμάει νά τόν φοβοῦνται οἱ ἄλλοι. Τήν ἐξουσία τή θεωρεῖ ἀνωτερότητα καί τή χρησιμοποιεῖ ὡς εὐκαιρία ἐπιβολῆς στούς ἄλλους. Ὑποτιμάει, προσβάλλει, περιφρονεῖ, διαβάλλει, κατηγορεῖ καί καταδικάζει ὅποιον δέν συμφωνεῖ ἀπόλυτα μαζί του. Δέν ἀνέχεται τή διαφωνία. Ὅποιος διαφωνεῖ μαζί του γίνεται ἐχθρός, τόν ὁποῖο θέλει νά ἐξαφανίσει. Ὁ ὑποκριτής μέ τήν ἀπύθμενη τοξικότητά του κάνει πολλούς γνω-

στους αλλά ελάχιστους φίλους και κανέναν αδελφό.

Τρίτον, βασικό γνώρισμα του υποκριτή είναι η έσωτερική ανισορροπία. Έπειδή έχασε από μέσα του τον Θεό, η ύπαρξή του κατακομματιάστηκε και συνεχώς βιώνει μία έσωτερική σύγκρουση ανάμεσα στα διάφορα κομμάτια της ψυχής του. Δεν μπορεί να βρει την έσωτερική του ισορροπία ο υποκριτής. Η λογική, τό συναίσθημα και η βούληση αντιμάχονται δυναμικά μεταξύ τους, μέ αποτέλεσμα να υπάρχει έσωτερικά αναταραχή και έξωτερικά επαναλαμβανόμενες άστοχίες. Λόγω αυτής της έσωτερικής διχοστασίας ο υποκριτής δεν έχει σταθερότητα στις απόψεις ούτε στή συμπεριφορά του. Κάθε φορά προσαρμόζεται ανάλογα μέ τις περιστάσεις και τά συμφέροντα, ανάλογα μέ τή δουλοπρέπεια και τό γλοιώδες του χαρακτήρα του. Ο υποκριτής είναι δουλοπρεπής προς τούς ανώτερους και

δυνάστης πρὸς τοὺς κατώτερους. Εἶναι ἓνας σατραπίσκος, χωρὶς σοβαρὴ καὶ σταθερὴ προσωπικότητα. Τοῦ ἀρέσει νὰ γίνεται ἀρεστός ἢ τοῦ ἀρέσει νὰ ἐπιβάλλεται. Ἡ ἀντιφατικότητα πού τὸν χαρακτηρίζει φαίνεται ἀπὸ τὸ ὅτι ὑπακούει, ἀλλὰ δὲν τὸ κάνει μὲ ταπείνωση, εἶναι καθαρὸς ἠθικὰ πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλὰ εἶναι ἀνήθικος ἐσωτερικὰ ὡς πρὸς τίς διαθέσεις. Ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς ἄλλους, ἄλλα ὄχι γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσει. Ἔχει εὐγένεια, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὴ βιτρίνα πού παρουσιάζει. Ζεῖ τὸ δράμα τῆς ἀνασφάλειας γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ του εἰκόνα, διότι ἐσωτερικὰ νιώθει καὶ γνωρίζει τὴν πενία καὶ τὴν κενότητα τῆς ψυχῆς του. Εἶναι δυστυχῆς, ἀλλὰ ὑποκρίνεται τὸν χαρούμενο.

Καθὼς μελετοῦμε τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀρχισυνάγωγου τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, διαπιστώνουμε τρία χαρακτηριστικά τῆς ψυχῆς του, τὰ ὁποῖα διέκρινε σ' αὐτόν

ὁ Κύριος καί γι' αὐτό τόν προσφώνησε «ὑποκριτά»! Βλέπουμε τήν ἀθειᾶ, τήν τοξικότητα καί ἀφιλανθρωπία καθώς καί τήν ἐσωτερική ἀνισορροπία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν κάποια ἀπό αὐτά τά γνωρίσματα τά διαπιστώνουμε καί στή δική μας προσωπικότητα, ἄς κάνουμε τήν ἐσωτερική πορεία τῆς μετάνοιας. Μέ τή βοήθεια τοῦ πνευματικοῦ ἄς ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τήν ψυχοκτόνο ὑποκρισία. Τότε θά ἀξιωθοῦμε τοῦ θείου ἐπαίνου καί τῆς εὐλογίας τοῦ Παραδείσου. Ἀμήν.